

Forhandlingsretten. Hvis en saadan Bestemmelse træffes, kan altsaa alle de nu eksisterende Organisationer ganske frit opretholdes. Der behøver kun at ske dette, at de enten som Foreninger danner Forbund, eller at deres Medlemmer forener sig i et Forbund med den ene bestemte Opgave at udøve Forhandlingsretten. Hvis denne Ordning gennemføres, vil jeg finde det ganske naturligt, at den suppleres derhen, at der gives Statsbanerne som den meget store Etat en Adgang til Forhandling for de enkelte Interessegrupper, der er fyldigere end den, de saakaldte Guldsnøre og Sølvsnøre nu har. Der burde formentlig foregaa en Udvidelse saaledes, at de indenfor Statsbanerne, der har Interessefællesskab, kan danne Grupper, det vil sige, at der gives Forhandlingsret ikke blot til 2 Organisationer under Statsbanerne, men til f. Eks. 4 eller 6 eller 8. Det forekommer mig, at Indførelsen af en Ordning, der fører os bort fra den privilegerede Forhandlingsret, som nu er forbeholdt de ansatte, der vil betale Bidrag til Strejkekasser efter Anmodning af De samvirkende Fagforbund, er et Retfærdighedskrav, som ingen Venstreregering bør sidde overhørig.

Før jeg vender mig til det andet saglige Emne, om hvilket jeg ønsker at tale, Arbejdet i Statens Fængsler, vil jeg tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger om Frederiks Hospital og Det kongelige Teater. Med Hensyn til Frederiks Hospital er jeg kommet paa de Tanker, jeg nærer, ved, at det faldt i min Lod i Foraaret at være med til at søge Lokaler til en Udvidelse af Fængselsdirektoratet. Ved denne Lejlighed kom vi ogsaa til Frederiks Hospital og saa, hvorledes Hospitalet nu blev anvendt. Ledelsen har utvivlsomt gjort et stort og godt Arbejde for at finde en lønnende Anvendelse for Lokalerne efter de Principper, der nu en Gang er den anvist. Men disse Principper forekommer mig at være fuldstændig forkerte. Ser man sig om, viser det sig, at Hospitalets Lokaler, bortset fra en enkelt eller nogle enkelte Anvendelser til Statsøjemed, hovedsagelig er optagne af saadanne Lejere, for hvem det har været magtpaaliggende at faa billige Lokaler, helst tillige liggende paa et centralt og pænt Sted. Men samtidig med, at Lokalerne i denne Statsejendom altsaa er lejet ud paa en lidet rentabel Maade, ser vi, at Staten næsten over hele Byen har lejede kostbare Lokaler til fuld Lejefgift. Jeg skal blot pege paa saadanne

Lejere hos private som f. Eks. Handelsministeriet, en Række Institutioner under Kultusministeriet, under Finansministeriet og under Trafikministeriet; overalt har man lejet Lokaler til en meget høj Lejefgift. Jeg synes, det havde ligget langt nærmere at installere disse Institutioner, som har manglet Lejlighed, i Frederiks Hospital. Jeg er forberedt paa, at man vil møde mig med den Indvending, at der arbejder en Kommission, som skal afgive Betænkning om, hvorledes man passende kan anvende Frederiks Hospital, og at det derfor vilde være urimeligt paa Forhaand at disponere over Lokalerne til Statsøjemed. Men jeg vil for det første spørge: Er der nogen, som tror, at en saadan Betænkning vil fremkomme i en nær Fremtid, end sige, at der vil blive truffet en Ordning i en blot nogenlunde overskuelig Fremtid? Jeg tror det nemlig ikke. Vi maa dernæst huske paa, at disse Institutioner, som er lejede ind hos private Ejendomsbesiddere, ogsaa der er opsigelige, saa at de kan kastes ud med et længere eller kortere Varsel. Jeg finder, at der her er Grund til en Forandring, og jeg skal pege paa, at hvis Frederiks Hospital virkelig var udnyttet paa en saadan Maade som den, jeg her antyder, nemlig i Statsøjemed, vilde der indvindes en betydelig større Lejeindtægt, der vilde bevirke, at man med større Ro kunde beskæftige sig med Tanken om, hvad Frederiks Hospital skal anvendes til i Fremtiden. Man behøvede da ikke at skride til en hurtig Afgørelse, der maaske kan blive overilet.

Jeg tror, at man i denne Sag vilde kunne naa til en praktisk Ordning, hvis de enkelte Ministerier bestemte, at en vis Embedsmand skulde have Tilsyn med, hvilke Lokaler der maatte blive lejet af de forskellige Institutioner, som sorterer under de paagældende Ministerier, og at de paagældende Embedsmænd skulde træde sammen, man kalde det i et Udvalg eller en Kommission, eller hvad man vil. Jeg tror, at det ad denne Vej kunde opnaas, at dette Udvalg traadte sammen, hver Gang der var Brug for Lokaler til Staten, for at forhandle om, hvorvidt Frederiks Hospital kunde være brugeligt til det foreliggende Øjemed, og jeg nærer den Opfattelse, at Frederiks Hospital i de allerfleste Tilfælde vilde være fuldt brugeligt — maaske ikke efter den Maalestok, som er anlagt ude i den nye Postbygning, men jeg gaar ud fra, at Flertallet i denne Sal er enig med mig i, at det absolut ikke er nødvendigt